

[Bertel Dahlgaard.]

på sædvanlig måde i spareudvalget. Eller var det fire linier, der lige skulle sættes ind, sådan at alle gode folk i Danmark kunne se, at der dog var een mand, der havde tænkt på at ville spare — han havde bare glemt at sige det på det tidspunkt, da arbejdet skulle gøres.

Det ærede medlem siger i dag, at det hjælper ikke, før der bliver givet en ordre. Ja, men må jeg spørge: Hvem skal give den ordre, og hvem skal den gives til? Det ærede medlem mener vel ikke, at spareudvalget kan give ordrer til departementerne? Det kan ministrene, og derfor henvendte spareudvalget sig på saglig vis til de ansvarlige ministre og spurgte dem, om de ville medvirke til den 10 pct.s nedsættelse, som det ærede medlem luftede tanken om. Det ærede medlem udtalte, at der var administrationschefer, der ikke var adspurgte. Hvad i alverden er det for begreber om parlamentarisk statsform, det ærede medlem går rundt med? Det, der er kernen i hele vort parlamentariske system her i Danmark, er, at ministrene har ansvaret for den administration, der føres, det er ministrene, man henvender sig til, og det er ministrene, der svarer tilbage, at man ikke vil have noget som helst med det ærede medlems forslag at gøre, bortset fra de 50, 100 eller 80 kr., eller hvor meget det nu er, der spares på det ene og det andet område. Der må være en vis mening i tingene. Den tanke, det ærede medlem har fremsat, har fået en saglig behandling. En regering, udgået af venstre og konservative, har svaret ham, at den ikke vil tage medansvaret for, hvad han har udtænkt. Derfor er det bedre at sige det, som det er: at den tale, det ærede medlem nu holdt, i og for sig ikke var en tale til dette ting, men en tale til regeringen. Det, der her kom til udtryk, var hans fortrydelse over denne regering, som har anset hans forslag for umulige. Det kan det ærede medlem ikke sige, fordi han tilhører det ene af regeringspartierne, men det er sandheden.

Det ærede medlem sagde, at det kunne være, han ville have en stærkere stilling, hvis han ikke var formand for finansudvalget. Ja, det kommer virkelig an på, hvordan han opfører sig. Hvis det ærede medlem opfører sig på rette måde som formand for finansudvalget og sætter ind på de rigtige punkter, så er hans stilling meget, meget stærkere dér, end hvis han sidder hernede uden at være medlem af finansudvalget. Først og fremmest har finansudvalgets formand den pligt ikke ved sin

fremfærd og de veje, han anviser, at kompromittere selve sparebestræbelserne, og at det er det, det ærede medlem har været inde på, vil også kunne ses af, at hans medarbejderparti, det konservative folkeparti, på ethvert tidspunkt indenfor spareudvalget har givet tilkende, at den vej, han var inde på, var en blindgade.

Jeg skal give et par eksempler på, hvad det er, det ærede medlem hr. Jensen-Broby har indladt sig på. Jeg tager som eksempel først justitsministeriet. Det ærede medlems tanke gik som nævnt ud på at nedsætte de ikke lovbundne bevillinger med 10 pct., hvad der, såvidt jeg kan se, ville betyde en besparelse på udgiftsbudgettet på ca. 8 mill. kr., som justitsministeriet ganske vist sagde det var umuligt at spare, men efter at det ærede medlem havde fremsat dette ønske i spareudvalget, gav han i finansudvalget sin uforbeholdne tilslutning til, at 110 af de bevillinger, han i spareudvalget foreslog nedsat, tværtimod blev forhøjet med ialt ca. 7 mill. kr.

Jeg tager som et andet eksempel landbrugsministeriet — jeg har ikke haft tid til at gennemgå alle ministerier. I spareudvalget foreslår det ærede medlem de frie bevillinger nedsat med 10 pct., men i finansudvalget tiltræder han uden forbehold, at 150 af disse frie bevillinger i stedet forhøjes med 3—4 mill. kr. Altså, i samme måned som det ærede medlem hr. Jensen-Broby sidder i spareudvalget i den ene ende af rigsdagsbygningen og foreslår beløbene nedsat med 10 pct., foreslår han dem i den anden ende af rigsdagsbygningen forhøjet med et tilsvarende beløb. Jeg har ofte samarbejdet med det ærede medlem på udmærket måde med hensyn til enkeltheder og også med hensyn til besparelser, og jeg er medarbejder i enhver ærlig og saglig sparebestræbelse, men jeg er nødt til at sige, at noget sådant som det, jeg her har fremdraget, mener jeg overskrider grænsen for, hvordan formanden for finansudvalget bør kunne bære sig ad.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg har ikke ret mange bemærkninger at gøre som svar til det ærede medlem hr. Kolbjørn.

Det ærede medlem påstod, at mit udspil til sparebesparelserne var 156 000 kr. Det har det ærede medlem ganske uret i. Mit udspil skete den 16. marts 1950 og førte det konservative folkepartis synspunkter ind i debatten om en overgang fra rabatordning til børnetilskud, der medførte en betydelig besparelse og førte til, at vi blev